

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: SANCT HANSAFTEN-SPIL

Citation: Oehlenschläger, Adam: "SANCT HANSAFTEN-SPIL", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 219. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl01val-shoot-workid83208.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

SANCT HANSAFTEN-SPIL

220

221

En Vandringsmand triner op paa en gammel Gravhøi, der staaer ved Veien, og siger som Prologus:

Velkommen! i den røde Morgenstund,
Enhver som tidlig nu har samlet sig,
For snart med ufortrødne, raske Fied
At følge os fra Byens dorske Taage
Til Skoven hist, som grøn og sval sig hvælver.
Her seer I Vejen! Fra den lille Høi
Kan I den næsten ganske overskue.
Fra lumre Gader, hen igiennem Marken,
Hvor Græsset bølger i den friske Luft,
Vi ile jublende, med lette Skridt,
Igiennem Veiens Støv og Solens Straaler,
For destolænger at opholde os
I Skovens gamle, svale Bøgelunde.
I seer en Sværm af Gamle og af Unge,
Af Overgivne og Alvorlige,
Af Fattige og Rige sammenblandet;
Den muntre Teltecirkel stolt omringet
Af Vaarens høie, lysegrønne Telte,
Hvor taus Naturen straaler i sin Glands.
Saa lad det Eder heller ei fortryde
222 At lytte til et sammenblandet Chor,
Hvor Overgivenhed og Skiemt og Glæde
Afvexler med en dybere Natur.
Jeg er en gammel Gubbe. Digteren
Har bedet mig at træde frem og tale.
Han troer mit Sølvhaar og min svage Stemme
Kan mildne Eders Hierter, aabne dem
Og stemme Eder for det lette Spil,
Som flygtig Phantasie har sammenføiet.
Betragter denne skønne Foraarsmorgen!
Naturen taler varmere end jeg.
See! hisset nærmer sig en Spillemand.
Omringet af de blomsterklædte Sletter
Vil jeg ved Strengens simple, svage Klang
Paa Høien synge jer en Morgensang!

Du skønne Blaae!
Du hvælver saa huldt om de grønne Straae,
Med Dugperlerne paa,
Hvor Lærkerne slaee,
Hvor Bølgerne gaae,
Hvor de spraglede Kornblomster venligt staae!

Du lave Høi!
Din Hvælving fierner fra Lys og Støi.
Din Urne staaer
Fra Oldtids Aar,
Af Aske fuld
I det dybe Muld.
Ubevægelig den staaer,
Til eengang den store Klokke slaer.

O lyse Glands!
Naturens funklende Straaledands!
223 Gyd i mit Bryst
Din liflige Glæde, din varme Lyst.

Snart er det forbi.
Snart synker jeg i
Det kolde Muld;
Og skuer ei længer dit luende Guld.

Ak Livets Lyst!
Kun stakket du flammer i det svage Bryst.
Din luende Drik
Indsuger saa kort kun det matte Blik.
Det brister saa brat,
I den dunkle, den dunkle Nat.

Arme Menneskestøv!
Visne Løv!
I den kolde Urne maa du hvile der,
Mens det er saa varmt og saa lyst og saa herligt her.

O du evige Natur!
Inden jeg favnes af den sorte Muur,
Lad mig skue dig!
Du oplue mig!
Din uendelige Harpe saa huld,
Med de lifflige Streng,
Af Havets Sølv og af Solens Guld
I mit Hierte trænge,
Med sin Harmonie,
Med sin søde Sympathie!

Flora! evigunge Møe,
Huld du kommer og forsvinder.
Roserne paa dine Kinder
Livner Skov og Mark og Søe.
224 Flora! evigunge Møe,
Tryk mig huldt i dine Arme,
Lad mig favne dig med Varme,
Favne dig med Kraft og døe!

Prologus gaaer.

Harlekin kommer styrtende op ad Høien og er færdig at snuble:

De Gravhøie skulde Fanden flytte!
De staae her og gjør ikke den mindste Nytte.

Gnider sit Been.

Det er en Levning af Barbariet;
Jeg troer jeg skal klage for Politiet.

Kommer frem og bukker meget ydmyg for Publikum.

Mine Herrer og Damer, jeg har rendt som en Hest.
Bryd jer ikke om den gamle Kiellingepreest.
Jeg er den *rigtige Prologus*, jeg!
Forfatteren bad mig løbe min Vei,
Og krybe op paa denne Høi
Og fortælle jer under megen Støi
At nu skulde Stykket strax gaae an.
Det hørte den gamle, enfoldige Mand.
Saa skyndte han sig med lange Skridt,
Mens i Vibenshuus jeg bedede lidt;
Og mens jeg i Lundehuset fik mig en Dram
Kom han i Forveien. Det er Skam!
Hans Snak skal I ikke bryde jer om.
Den gamle Nar gaaer i Barndom.
Han førte vel en lang Conferents
Om Composition og en høi Tendents.
225 En høi Tendents i et Dyrehavespil!

I hans Pande det aldrig gaaer rigtig til.
Det skal være paa sin *shakespearisk*.
En Skik som hos os er reent barbarisk.
For Guds Skyld lad Eder ikke smitte
Af denne uvidende, excentriske Britte,
Som gjør Theseus til *Hertug* i Grækenland
Og troer at Bøhmen er omflydt af Vand.
Nei, mine Herrer! Med Galskabens Rangle
Eders ærede Bifaldssmil at angle -
Derpaa Forfatteren ene vil pønske,
Det er han høieste, fromme Ønske.
Bliver han undertiden lidt tør,
Humant I overbære bør.
Du lille Kunstdommer, som saa net
Betragter mig giennem din Lorgnet,
Vær derfor ikke altfor severus.
Interdum dormitat bonus Homerus!
Nu har jeg opremset min hele Lexe.
Nu skal I see at jeg ogsaa kan hexe.

Han slaaer i Jorden med sin Brix. Skuepladsen forvandles til et Værelse i Byen.

Nu ere vi alle til Staden draget.
Stykkets *Eenhed* er just ei iagttaget;
Men de som ei lider Changement
Kan blive naar vi flytte næste Gang.
Her er vi i Huus hos en Borgermand.
Men hille mænd! see der kommer han.
Jeg faaer da vel at vige for Personen,
For ei at forstyrre Illusionen.

Gaaer.

226

EN MAND

triner frem og siger:

Det er i Dag et deiligt Væ'r.
Vinden vifter i Voldens Træer.
Der er ei en Skye paa Himlen at see.
I Vinduet mine Blomster lee.
Det er dog saa tungt med en Urtegaard,
Som indsluttes kun af et Potteskaar.
Om Sommeren er man kun lidet glad
Ved at sidde midt i den lumre Stad.
Naar Øiet standser paa snevre Muur
Da længes man efter den vide Natur.
Grønt overalt og Fuglesang,
Hoppende Vildt og Valdhornklang,
Viden Udsigt og svale Vind -
Det gjør et let og fornøiet Sind!
Jeg troer vi gjorde ej saa ilde
Om vi kørte idag til Kirstens Kilde.
Saa mored vi ogsaa Frøkenen lidt.
Det stakkels Barn, hun græder saa tit
Hun blev forliebt i en smuk, ung Mand!
Fordi han var over hendes Stand
Blev Moderen ganske angest og bange
Og holdt den stakkels Pige som Fange.
Troede endelig hun skulde glemme sin Ruus,
Naar hun kom her, i et eenligt Huus.
Et Aar hun nu har været hos mig.
Det gjør mig ondt! thi hun græmmer sig.
Hendes Elsker er draget i Verden ud,
Om han eengang kommer igien, veed Gud!
Fornøiet jeg vil hende gjerne see.

Idag beqvemt det kunde skee.
227 Der kommer min Kone; vil høre hendes Mening.
Ægtefolk maa giøre alt i Forening.

KONEN
kommer.

Min kiere Mand! bliv ikke suur.
Jeg hørte alt, thi jeg stod paa Luur.
Du vil kiøre os ud i Skoven idag!

MAND.

Hvad siger du da til denne Sag.

KONEN
kysser ham.

At du dog er ret en god lille Mand!
Fornøier os altid med hvad du kan.
Det glæder mig ellers for Frøkenen meer
End for mig selv, som vel du indseer.
Hendes Øine som græder og er saa kiønne
Have godt af at komme ud i det Grønne.

MAND.

Der er hun! Lav os da alting til.
Mine Sager imens jeg ordne vil.

Gaaer.

MARIA
kommer ind. Hun sætter sig ved Klaveret og synger:

Dybt Skoven bruser og Skyen gaaer.
Ved Strandens Blomsterbred Pigen staaer.
Høit opskyller Bølgen saa brat, saa brat;
Og hun synger ud i den dæmrende Nat,
Af trøstesløs Kummer henrevet.
228 Ak Hiertet er dødt og hvorhen hun seer
Er intet, intet at ønske sig meer.
Du Hellige! kald da dit Barn til dit Bryst
Mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst.
Jeg har jo alt elsket og levet!

KONEN.

Deres Stemme har dog en herlig Klang.
Hvad hedder den Arie?

MARIA.

Teklas Sang.
Den er oversat efter tydsk Poesie
Til Weyses deilige Melodie.

KONEN.

Den er mig alt for melancolsk.
Jeg kunde blive i Hovdet catholsk,
Hvis længe jeg hørte slige Sange.
Af de Muntre er der dog ogsaa mange!

MARIA
sukker.

KONEN.

Vær nu en lille, fornuftig Pige.
Vær munter og lad Sorgerne vige.
Min Mand har besluttet til Skoven at tage.
Vi skulde saa derud i disse Dage,
Og idag er Veiret saa klart og net.

MARIA
pludselig oprømt.

Deri har De sandelig ganske Ret.

229

KONEN.

Stakkels Pige! maa være saa meget inde.
Nu ja! Deri maa vi os finde.
Det er hverken min Mand eller mig som vil
Holde Dem. Hvad skal man sige dertil!
Deres Moder -

MARIA.

Tal ikke om denne Sag.

KONEN.

Saa køre vi da til Skoven idag.
Ifald De Cathrine sende vil
Til Kudsken, skal jeg lave alting til
I Kjøkkenet.

MARIA.

Ja, det vil jeg gjerne.

KONEN.

Man skal have saa mange Ting i sin Hierne.

Gaaer.

MARIA.
sætter sig og skriver en lille Seddel, kalder saa paa Pigen:

Skynd dig til Hyrekudsken hen.
Vi skal i Skoven. Kom snart igjen, -
Thi vi har travelt. Men først et Ord -
Bring denne Seddel - du veed hvor han boer -

CATHRINE.

Den smukke -

MARIA.

Tys!

230

CATHRINE.

Ih, Frøken Marie!
De veed dog vel sagtens at jeg kan tie.

MARIA.

Mine gamle Ørenringe skal du faae.

CATHRINE.

For dem jeg kunde i Ilden gaae.

MARIA.

Er det for Ringene, eller for mig?

CATHRINE.

Hvor kan De nu spørge saa underlig.

MARIA

gaaer.

CATHRINE.

Saa skal vi i Skoven? En herlig Sag!
Skovturen er min bedste Dag.
Det er den eneste Dag jeg maa gaae
For min Madame med Solhat paa.
Ellers siger baade Hun og Han:
Cathrine! klæd dig efter din Stand.
Naar dette Brev jeg nu bringer hen
Saa gier den unge Greve mig Penge igien.
Det er i Sandhed en herlig Fyr!
Saa seer jeg igien disse rare Dyr,
Disse nysselige Abekatter og Hyæner.
Derude de Folk dog meget fortjener.
De trækker os Pengene ud af Landet,
231 Siger min Hosbond. Det er forbandet!
Ja, du gode Gud, hvad skal man sige?
Det morer dog altid en stakkels Pige.

Gaaer.

MARIA

paa sit Kammer; med Ludvigs Billede i sin Haand.

Da jeg imorges aabnede mit Øie
Da hopped Spurven glad paa tørre Tage,
Som glimted rødere i Morgenrøde.
Den qvidrede og kaldte paa sin Mage;
Og sølvblaae Buen hvaltes i det Høie
Og Lærkens Slag fra Voldens Kroner løde.
De bæved mig imøde,
Og toned: Du idag din Ven skal skue!
Da sprang jeg op og stirred over Byen,
Henrykt i Sølvskyen,
Mens Solen steeg ud af sin Rosenlue.
Og Lærken slog igien fra Voldens Kroner,
Og Elskov bæved i dens Trylletoner.

En stor, en hellig Aand usynlig vanker
I al Naturens viddtudstrakte Egne
Og vækker Anelser om Livets Glæde.
Ak! Længsel lærte disse Kinder blegne,
Adskilt fra den for hvem mit Hierte banker,
For hvem jeg kun kan sukke ømt og græde.
Hvi fyldte stille Glæde
Mit Bryst idag, da Solen rød sig velted?
Det gjorde han, den Helligaand, som bringer,
Paa lette Zephyrvinger
De Følelser, som har mit Hierte smeltet.
232 Det gjorde han, den uskyldsrene Due,
Som svæver over os paa Himlens Bue.

En grusom Skiebne kold sit Jerngitter
Imellem tvende unge Hierter trænger,

Som Himlens Harmonier sammenslynger.
Kun sielden sig det drukne Øie hænger
Paa elskte Gienstand; ved den svage Cither
Kun fiernt han mig sin høie Længsel synger.
Idag Naturen slynger
Sin Rosenkrands hen paa vor mørke Bane.
I Skovens Tempel skal jeg Ludvig skue,
Ved Maanens Altarlue.
Det lærte Elskovs Aand mig tidlig ane.
Naar Tumlens Glædeskrig sig hisset hæve
Skal taust i Lunden tvende Hierter bæve.

DEKIØRENDE.

Fra qualmfulde Mure!
Til Marken saa huld!
Der pløiede Fure
Har ydet sit Guld.
Saa friske, saa sunde
De Bønder vi see.
Ved kiølige Lunde
De hvæsse den blinkende Lee.

See Blomsterne virke
Et Teppe, som gaaer
Om gothiske Kirke,
Hvor Korsene staaer.
233 Saa bruun den sig reiser
I lysgrønne Dag.
See hvor Storken kneiser,
Paa det gamle, mosgroete Tag.

Huulveien mod Havet
Nedluder saa brat,
Med Skygge begavet,
Med Træer besat.
Her risle saa milde
De Bølger fra Land,
Fra venlige Kilde,
Langt ud i den himmelblaae Strand.

Saa langsomt i Sandet
Vi glide afsted;
Imens ruller Vandet
Ved Hestenes Fied.
Den flagrende Maage
Flyer hen over Søe.
Hist see vi i Taage
Thyco Brahes kneisende Øe.

Her Bøgenes Kroner
Sig om os har hvalt.
De spøgende Toner
Vi høre jo alt.
See Teltene hvide!
See hvirvlende Røg!
Vi kiøre, vi ride,
Vi ile til Latter og Spøg.

DYREHAVEN.

MØDENDE CHOR AF ALT.

Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!
Skiønne Rariteter, Løier og Spas!
Dyr fra Asia, Africa,
Europa, Nyeholland, America.
Subtile Kunster!
Magiske Dunster!
Smukke Damer! I komme tilpas.
Som I spinde Hør, saa spinde vi Glas.
Som I dandse paa den brede Jord,
Saa dandse vi paa den smalle Snor.
Smagfulde Pantomimer!
Peer Døver og Kirsten Kimer!
Valdhorn og Violiner!
Bajatser og Harlekiner!
Kager og Abelsiner.
Insekter og Prospector!
Comedier og Tragedier!
Nye Hegler og Karter!
Tobaksdaaser med Bonaparter!
Fuglebure og Voxfigurer!
Cartoucher og Destoucher!
Frederik af Preusen i egen Person!
Pidskebaandsjøden og Mendelsohn.
Af Drikkevare
En utallig Skare,
Skynder Jer bare!
Skiønne Rariteter, Løier og Spas!
Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!

235

SPADSEREGANG.

EN DAME.

Ih hille mænd, skal vi træffes her?

EN ANDEN.

Velkommen i det Grønne. Det er et deiligt Vær!

De gaae hinanden forbi.

EN BORGER.

Er du kommen herud, din gamle Biørn!

EN ANDEN.

Hvad gjør man ikke for Kone og Børn.
Jeg selv lider ikke det Narrerie.

FØRSTE.

Kan dog godt lide Folk saadan gaaer forbi,
Med ordentlige, smukke Klæder paa;
Og nogle er gar pyntet fra Top til Taae!

ANDEN.

Er det solid tænkt?

Gaaer rystende med Hovedet.

FØRSTE.

Han er nu saa klog.
Den Bogbinder taler altid som en Bog.

EN UNG PIGE.

God Dag, min Bedste! Det er lummert! Hah!
Hvordan lever Papa og Mama?

236

EN ANDEN.

Der gaae de Begge. Jeg maa skynde mig.
Farvel! Jeg skal snart besøge dig.

MARIA.

Hvem taler saa meget med Deres Mand?

KONEN.

Det er en ung Herre fra Langeland.
Han fortæller min Mand om sin Slægt og Venner,
Som boer der ovre og som han kiender.

MANDEN

kommer med et ungt Menneske.

Min Herre! Hvis De ei vil forsmaae
Med os lidt om at spadsere gaae
Og siden spise med i Græsset hist,
Saa glæder det os.

MARIA

sagte.

O! hvilken List.
Det er Ludvig!

MAND.

See, her seer De min Kone.
Den smukke Pige, med Egeløvskrone
Om Haaret, det er en Frøken vi har
I Kost.

LUDVIG.

Deres Budskab jeg glad modtaer!

De gaae videre.

237

ET UNGT MENNESKE.

O hvilken deilig Pige der gik.
Hvilken tryllende Væxt! Hvilket smægtende Blik!

Jeg maa see hende engang endnu!

DE ANDRE.

Wilhelm! bliv hos os! hører du!

EEN.

Han er alt fløiten! Det er Fanden til Knøs;
Han løber efter hver deilig Tøs.
Lad os tømme en Flaske midlertid.
Den Fornøielse er mere solid.

De gaae.

DANDSEREN PAA VOLTIGERLINIEN.

I Cirkelbue,
Uden at grue,
Paa den smalle Snor,
Høit fra Jord.
Kommer hid og seer herpaa!
Nu hænger jeg i Snoren kun ved en Taae.
Det veed jeg nok at hvis jeg slap,
Slap jeg med Halsen knap!
Synes Jer ikke der er noget i
At narres med Døden?
Han snuser om mig, som Katten om Grøden,
Paa sin lumske Viis;
Men fikst Du Pæren Zachariis?
Det er ikke Løier,
Som Jer fornøier.
Det er Mod,
Stærke Muskler, luende Blod,
238 Dristighed og Foragt!
Heisa! Hopsa! Uforsagt.
Du rynker Panden, du satte Flok!

Gavner jeg ikke nok?

Heisa! Hopsa! Høit i Skye!
Lad dem knye!
Mit Liv er Sving
Og Dødningspring.
Som ingenting
Jeg sveier omkring,
Til jeg gjør det allersidste Spring.
Og spør saa St. Peder: Hvad godt har du gjort?
Svarer jeg Schweitseren: Ikke stort!
Men hvad har de andre Bengier da gjort?

EN KANCELLIRAAD.

Den Knegt falder lidt impertinent.

EN OFFICEER.

En Dragt Prygl han havde fortient.

ET UNGT MENNESKE.

Det er Skade han svæver dem for høit!

EN BORGER.

Af mig skal han ikke faae en Døit.

FOLKENE BAG TELTET.

Her har vi gravet i Jorden et Hul.
Det er fyldt med Kul.
Mellem Græsset Luen slaar op.
Røgen vifter i Bøgens Top.
Det er artig nok.
239 Hvem troer her har været en Kok,
Naar Teltet ei længer her staaer,
Naar Folk ei meer at spadsere gaaer.
Naar Hiorten og Hinden
Piler af i Vinden,
Med lette Fied;
Naar Støvet og Løvet
Dækker Hullet til,
Hvem vil
Da sige saa lige:
Her har været et luunt lille Arnested!

NOGLEPIGER.

Hvorfor blæser de i Trompeten der?

NOGLE ANDRE.

Nu begynder nok deres Comedier.

EN JØDEDRENG.

Deilige Pidskebaand! røde og blaae,
Gule, grønne, violette og graae.
Lad mig nu ikke for længe løbe!
Kommer at købe, kommer at købe!
Røde, gule, grønne og blaa i Fleng!
Jeg er en god lille Jødedreng!

Min Moder er syg, min Søster er død;
Hun fortiente til mig og min Moder Brød.
Jeg tiggede sammen et Par Markes Penge,
Saa købte jeg Baand og løb saa længe,
For at sælge dem her til got Folk i Fleng.
Jeg er en god lille Jødedreng!
240 Kommer at købe! Kommer at købe!
Lad mig nu ikke for længe løbe.
De Penge jeg vinder her, som jeg haaber,
For dem jeg køber min Moder Draaber,
Saa reiser hun sig igien af sin Seng.
Jeg er en god lille Jødedreng!

EN KONE.

Ih! see god Dag, min søde Madamme.
Der har De jo faaet en smuk, frisk Amme.

EN ANDEN.

Hvad synes Dem om min Glut?

DEN FØRSTE.

Paa min Ære!
Hun ligner virkelig sin *cher pere*.

MANDEN MED HUNDEN.

Vor Herre, mine Herrer, har lagt et stort Pund,
Som De vel alle ved, i en Hund.
Dog denne de andre overgaaer.
De sielndeste Kunster den forstaaer.
Den kan sige uden Puncterebog

Hvem af mine Herrer der er dum eller klog.
Den kan sige uden ringeste Varsel
Hvem af mine Damer der laver til Barsel.
Kommer nu hid og seer herpaa. -
Min Gud hvorfor mon de fleeste gaae?

FIELLEBOEMAND.

Speilecabinet!
Nok saa net!
241 Kommer hid og leer.
Paa Hodet I seer
Alleting!
Alt vendes omkring.
Kommer hid i Gallop.
Det Nederste vender op.
Egens Rod!
Pigens Fod!
Speilecabinet!
Nok saa net!

MAND.

Ved Comediehuset sig samler en Flok.
Skal vi gaae derind?

KONE.

Som du vil, ja nok!

LUDVIG.

Maa jeg byde Frøkenen min Arm?

KONEN
til Maria.

Forkiøl Dem ikke, De er saa varm!

MARIONETSPILLEREN
trinet frem og siger:

Høistærede Publikum! her vil
Vi føre op et Skuespil.
Et herligt Skuespil, som knap
Vil mangle de fornødne Klap;
Thi Stykket er et Liggendefæe
Og Skuespillerne er af Træe.
242 At gavne medens vi fornøie
Har vi bestandig havt for Øie,
Da det er Kunstens Hovedsag,
Som I skal faae at see idag.
Her seer I intet *Sværmerie*.
Med sligt har vi ingen Maskepie
Og endnu mindre Sympathie.
Akkurat som det i Livet gaaer
til Eders Fryd I skue faaer.
Det er det rene, gedigne Guld.
Af Moraler Stykket er pære fuld.
Humanitet, og Dyd og Gavn
Og frem for alt *Poesiens* Savn,
Kort alt hvormed en ærlig Mand
Vor oplyste Tidsalder glæde kan.
Her seer I nu en borgerlig Stue.
Vi efterligne *Iffland* og *Kotzebue*.
Hvor huslig og net dog alting staaer!
Nu begynder vi alt. Det er bedst jeg gaaer!

Dækket gaaer op. Skuepladsen forestiller et anstændigt møbleret Værelse, med Stole paa Gulvet, Ruder i Vinduerne o. s. v. Alt er simpelt, men reenligt.

VERTINDEN.

Den Skiebne er dog grumme tung
At være Enke naar man er ung.
Vel sandt, min brave, elskte Mand
Jeg aldrig, aldrig glemme kan.
Det var en sanddrue Officeer.
Saadan en Mand faaer jeg aldrig meer!
Han havde en Hat, mens han var i Live,
Saa forskudt med Kugler at den ligned en Skive.
243 Var altid i Fred til Krig parat,
Som det sig sømmer en brav Soldat.
Om han i Krig var parat til Fred
Er noget som jeg ikke veed.
Han var ret af det gamle, ærlige Præg.
Med egen Haand han tog af sit Skieg;
Loe aldrig, men var stedse but;
Kaldte mig dog sin søde Snut.
Ak, du uforglemmelige Mand!
Jeg kunde græde en heel Spand Vand.

Hun græder.

Han døde! - O hvis nu jeg stod
For en stor Forsamling, med dristigt Mod,
Uden sand eller falsk Undseelse
Jeg skulde mig meget viist betee
Og sige til Publikum: Kiød er Høe!
Som min salig Mand skal I alle døe.
Fører Eder derfor dydigt op!
Livets Hest pidsker af i fuld Gallop
Og inden I veed et Ord deraf
Har den smittet Jer i den sorte Grav!
Ha ha! hvor jeg dog er grumme vittig.

Griber sin Rok.

Et Menneske bør være flittig.

Spytter paa Fingeren, nynner en moralsk Spin; devise, falder i Tanker, sukker og siger endelig igjen:

Den Skiebne er dog grumme tung
At være Enke naar man er ung!

Det banker.

Hvem banker der? Luk op! Kom ind!

244

FRIEREN
kommer.

Jeg ilte hid som Vestenvind,
Naar den til Rosen sig vil skynde.
Saa hurtig løber ingen Mynde.

VERTINDEN
sagte.

Ak! hvilken smuk indtagende Mand.
Jeg elsker ham allerede alt hvad jeg kan.

Høit.

Min Herre! De er jo Digter.

FRIEREN.

Den Tid jeg levner fra mine Pligter
Den offerer jeg de hellige Ni.

VERTINDEN.

De vil nok sige de hellige *Fem!*

FRIEREN.

Bliv ikke vred for jeg modsiger Dem.
Jeg vilde sige de hellige *Ni*.
Jeg ilte Deres Dør forbi
Og saae et Glimt af Deres Stjerne,
Som ganske forrykkede min Hierne.

VERTINDEN
skielmsk.

Et Krudttaarn Hiernen er, min Herre!
Troe mig, der er sandelig intet værre
End naar man den ei vel forskandser,
Mod alle Glimt, med Fornuftens Pandser.

245

FRIEREN.

Fornuftens Pandser, skjønt haardt det er,
Modstaaer dog ikke Kierligheds Sværd!

VERTINDEN.

Elskov er et Barn, som i sin Haand
Kun svinger en Nyrrenberger Høvlespaan.

FRIEREN.

Til Jordens Lys blev os Elskov fød,
En Høvlespaan i Lyset bebuder Død.

VERTINDEN.

Elskovs Sværd er et Einheriasværd,
Man reiser sig snart til en anden Færd.

FRIEREN.

De forraader Kundskab og Lektüre.
Jeg skal besynge Dem ved min Lyre.

VERTINDEN.

Af Stolthed kunde mit Hierte stige,
Hvis De mente hvad De behager at sige.

FRIEREN.

Min Naadige! Jeg er en Lirendreier,
Men derfor er jeg ingen Lurendreier!

VERTINDEN
efter en kort Pause:

Hvad koster en Skinke paa Torvet idag?

FRIEREN.

Bring ikke paa Bane denne Sag.

Taarerne staae mig i mit Øie.
246 Priserne blive alt mere høie.
Luxus stiger alt meer og meer.
Ingen Sparsomhed blandt Folk man seer.
Alle skal have Kaffe og Thee,
Fornemme Giester og Assemblée.
I min Tid spiste man Øllebrød
Og Bergefisk, som var lagt i Blød,
Men nu er Folk slet ikke moralske.

VERTINDEN.

Nei nu er de ganske kamschadalske!

FRIEREN.

For alting rør ei ved den Byld.
Kamschatka er en sand Idyl!

VERTINDEN.

Taler De maaskee lignelsesviis,
Fordi den er fuld af Vand og Iis?

FRIEREN.

For Kulden bruger man Foderskind,
Hvori de Store svøbes ind.

VERTINDEN.

Lyster Dem ikke en Priis Tobak?

FRIEREN.

Fruen skal have saa mange Tak.

Idet han vil tage Tobakken, rører han ved hendes Haand. Hun rødmer og taber Daasen. Han seer paa hende, hun seer paa ham. De slaaer Øinene ned, de slaaer Øinene op.

247

FRIEREN

enthousiastisk:

O! hvilken Taler, nok saa klog,
Kan tolke Hierternes stumme Sprog?
Den som sin Fryd med Ord kan male -
Han er arm paa Fryd, eller ogsaa paa Tale!
Den sande Glæde er stum, som en Hund;
Glæden slaaer Begplaster paa hans Mund!
Hans høie Begeistrings Himmelev
Gaaer meget betænksom i sig selv.
Rigtignok skulde man troe *Poesie*
Ved slige Leiligheder Folk stod bi.
Shakespeare, naar han er begeistret, taler,
Og *Göthe*, men det duer ei for en Daler.
De følger ikke den rigtige Regel,
Roses desuden af *Tieck* og *Schlegel*.
Jeg læser i den spildte Urt
Dit hele Hierte saa reent og puurt.
Det slaar for mig, for mig, for mig!

VERTINDEN

styrter i hans Arme:

Ja, Elskte! ja det slaaer for dig.

FRIEREN.

Du gode Gud! hvi staae vi ene?
Denne skønne Expositionscene
Fortiente nok at sees af fleer.
Saa salig blier jeg aldrig meer!

VERTINDEN.

Du skal blive salig saa tit du vil!
For dig lukkes aldrig mit Hierte til.

Almindeligt Klap og Bravoraab.

248

MARIONETSPILLEREN

kommer frem og tørrer Sveden af Panden.

Ihr Herren! Det var den første Akt.
Er det ikke som jeg har sagt?
Den anden er ikke fuldt færdig til Enden.
Det skal spilles saa varmt, som det kommer af Pennen!

Gaaer.

FØRSTE KUNSTDOMMER.

Det Stykke er fuldt af sandt Genie!

ANDEN.

Den pure, klare *Livsphilosophie!*

TREDIE.

Som er og bliver dog den bedste.
De maa sige hvad de vil, de Heste!

FIERDE.

Vertindens Rolle er meget naiv.

FEMTE.

Havde hun kun lidt tyndere Liv.

SIETTE.

Akteurerne gjør saamænd alt hvad de kan.
Saae De hvordan Frieren greb sig an?

SYVENDE.

De er kun af Træe, men det er det samme.
De gjør mange Levende tilskamme.

249

LUDVIG

sagte til Maria:

Tag denne glødende Abelsin.
Hvor dine Kinder har sødt Karmin!

MARIA

trykker hans Haand. Dækket gaaer op. Frieren kommer ind med en stor Potte, som han sætter paa Bordet.

FRIEREN.

Nu er jeg da endelig Vert i Huset.

I Tønden er Viin, jeg har skyllet Kruset.
Min Kone sidder varmt inden Døre.
Derfor tog jeg hende. Hvad skulde jeg gjøre?
Jeg havde længe støvet omkring,
Var en Dosmer, kunde ingenting! -
Det er dog galt, naar jeg ret betænker.
Min ømme Samvittighed det krænker.
O Gud! hvor kunde jeg handle saa slet?
Bagefter kommer tyndt 01, nu angrrer jeg det!

Slaaer sig for Panden og spanker op og ned ad Gulvet, med lange Skridt.

Ha! hvor vi Mennesker dog er smaae. -
Men tys - jeg hører nogen gaae!
Det er nok Een som vil smage min Viin.
Den er for Maven en sand Medicin.
Verter maa ei være sluddervurne.
Det sømmer dem ei at gaae paa Cothurne.
Dem blev ei givet dette Pund;
Høist gaae de paa Sokker af Hiertens Grund.
Men hvad kommer der ud af min tragiske Klage?
I den *virkelige Verden* jeg vender tilbage.

Han visker Støvet af Stolene, skyller Glassene og sætter dem paa Bordet.

250 Nu gavner jeg Verden med min Flid.
Saaledes bør man anvende sin Tid!

FØRSTE KUNSTDOMMER.

Hvilken Overgang fra varmt til koldt.

ANDEN.

Hvor Karakteren er vedligeholdet.

TREDIE.

En Digter er dog et stort Genie!

FIERDE.

Især naar han kiender sin *Psychologie!*

Det banker past Døren. Verten lukker op. En Laps kommer ind.

LAPSEN.

Herr Vert! lad mig faae et Glas Æggepuns,
Som jeg kan hælde i mit Spuns.

VERTEN.

Gierne min *humoristiske* Herre!

LAPSEN

sætter sig paa Bordet og fløifer.

Gid han kun ikke kaldte mig værre!

EN TILSKUER.

Hvad er *Humor?*

251

EN ANDEN.

Ikke andet
End Vædske! Næmlig hvad der vandet!

EN TREDIE.

Seer I vel Faer! Det er paa sin *engelsk!*

FØRSTE.

Mig synes før det er paa sin *bengelsk.*

VERTEN

kommer ind.

Her er Æggepuns, som kan Ganen glæde.
Men lyster Dem ikke et bedre Sæde?
De smudser til Deres nye Kiol.

Med Vægt.

En fornuftig Mand bør sidde paa Stoel!

EN STOLEMAGER

blandt Tilskuerne.

Den Hib var god!

EN SKRÆDDER.

Kun som De troer.
En fornuftig Mand sidder tit paa Bord.

LAPSEN.

Meer Punsch, Herr Vert! Tøv ei for længe.

Verten henter meer. Lapsen drikker og tager i Døren.

Adieu Herr Vert! Jeg har ingen Penge.

252

VERTEN.

Hvad Knegt? Og dog er du impertinent?

LAPSEN.

Jeg har Kræfter, det er enhver bekiendt!
Gjør ellers ikke for meget Spektakel.
I kiender min Fader, den rige Jakel!

VERTEN.

Snik, Snak! Jeg kiender din Fader ei!
Du kiender ham maaskee saa lidt som jeg.

De slaaes. Verten faaer Prygl. Lapsen gaaer.

VERTEN

kommer tilbage. Han gaaer længe med Armene overkors op og ned ad Gulvet. Forventningen er spendt. Endelig giver han sig bitterlig til at græde.

O gudskeelov at jeg fik Luft!
Nu kom jeg igien til min Fornuft.
Der er Øieblik da den bliver knækket.
Jeg kan ordentlig blive ganske forskrækket.
Men hvad kommer der ud af al min Talen?
Jeg glemmer jo reent at sige Moralen!

Han maaler Midten af Theatret med tragiske Skridt, stiller sig derpaa mod Tilskuerne, strækker Armene ud og brøler:

Ak! Verden fordrer saa mangt et Suk.
Jeg skulde havt Penge - og fik kun Hug!
Det skadte mig ikke! Det skeede med Rette.
Hvorfor indbildte jeg Frue Lisette
Min Kierlighed, ved den spildte Priis?
Nu kommer bagefter Tugtens Riis!
253 O Menneske! Du reent er Beet,
Hvis du slipper din Dyd og din Moralitet.
Speil dig derfor i mit Exemplar
Og hold paa dem begge, mens du dem har!

Tilskuerne svømmer i Taarer.

MARIONETSPILLEREN
med Pengetallerkenen.

Ihr Herren! behager at tilgive.
For dennegang maa det derved blive.
En Skielm giver mere end han har.
For dennegang intet mere færdigt var.
Slige Stykker meget beqvemme ere,
Man kan holde op hvor det skal være.
At ellers Planen er lagt med Flid,
Det seer enhver, som besidder Vid.
Den første Akt af Ømhed og Graad
Og Følelse næsten var ganske vaad.
Den anden var tragisk, saa munter igien
Og atter tragisk til Beslutningen.
Det er Skade den tredie ikke er færdig.
Den bliver fuldkommen de andre værdig.
I den bliver Helten desperat
Og giver sig til at være Soldat.
Faaer mange Hug, ømmer sig saare.
Det kan ikke beskrives, uden Taarer.
I Morgen spille vi atter her,
Ifald det kun bliver Opholdsvær.
Over Vær og Vind ej Mennesket hersker.
Binder Munden nu ei paa Oxen, som tærsker.
Kaster i min Hat paa den glade Dag.
Standspersoner betale efter Behag.

254

EN MAND
giver ham en Toskilling.

Min kiere Ven! Kom hid! See der!
Det Stykke er ærligt de Penge værd.

Folk gaaer bort.

MANDEN MED VOGNEN.

Laaner Øre! Laaner Øre!
Her kan I køre,
Allersombedst,
Uden Hest.
I kan selv være Hest
Indretningen er huul.
I dreier et Hiul,
Saa kører I til,
Saa meget I vil.
Det er for Penge at spare,
I denne Tid,
Da Hestene er rare.
Kommer hid! Kommer hid!
Mekanisk Kunst;

Hvis det morer Jer ei
Maa I kiøre omsonst.

MANDEN VED KILDEN.

Det er saa lummert og saa tungt,
Det brænder stærkt deroppe.
Her skygger Løvet grønt og ungt,
Fra Vaarens lyse Toppe.
Her springer langt fra Qvalm og Larm
Ved Sang af Nattergalen,
Den tykke Straale, som en Arm,
Fra Høien ud i Dalen.
255 I sorten Mulm, i dyben Jord
De klare Bølger rinde.
En ukiendt Vei de langsomt snoer
Sig ligesom i Blinde.
De risle giennem Jordens Bryst,
I Dybets mørke Huler,
Og skue sikkert der, med Lyst,
Hvad Overfladen skiuler.

Den Verden som vi ane hist,
Dybt under Havets Bunde,
Den har de giennemtumlet vist,
Og bølget i dens Lunde.
Den runde, tykke Søilverarm,
Som risler her forvildet,
Har kysset Ellepigens Barm
Og drukket hendes Billed.

I gamle, længst forsvundne Tid
Der var en deilig Pige;
Hun var saa god, hun var saa blid,
Hun var saa from tillige.
Et Crucifix i Hytten stod,
For det hun altid knælte,
Naar Maanen med sit Aftenblod
Paa Crucifixet dvælte.

Engang hun gik i denne Skov
Og fæstede sit Øie,
Imens hun sang sin Frelzers Lov,
Paa Stiernen i det Høie.
Da foer hun vild paa spæde Fod
Og Tørsten hende plaged.
256 Til sidst blev stakkels Pige mod,
Hun græd og sig beklaged.

Ak Gud! hvorledes kommer jeg
I Aften til min Hytte?
Jeg reent forfeilet har min Vei,
Jeg kan ei Foden flytte.
Jeg er saa tørstig og her er
Ei allermindste Draabe.
Kun vilde Dyr og Spøgelser!
Ak Gud! hvad kan jeg haabe?

Og see - Hver den som troer paa Gud
Den hjælper han i Nøden! -
Hvor Taaren faldt et Væld sprang ud,
Og loe i Aftenrøden.
Da drak hun af det klare Vand
Og fulgte Bølgen rolig.
Den ledte med sin Blomsterstrand
Til Kirstens lille Bolig.

Sanct Kirsten hviler sødt i Blund,
I Gravens Arme milde,
Dog kommer hun hver Midnatstund
Og stirrer paa sin Kilde.
Som hendes Øie den er blaae,
Som hendes Blik den blinker.
Kom !! som gaae derovenpaa.
See, liden Kirsten vinker.

Ludvig henter Maria et Glas Vand. Hun drikker.

257

LUDVIG.

Søde Farveharmonie!
Flydende Sølv
I klare Krystal,
Som den hvide Finger
I Æthren bringer.
Sølvbølgen kysser
Den Purpurcoral,
Som Læben omringer!

MARIA.

Smiger, Smiger!

LUDVIG.

O I søde Piger!

MARIA.

De Gamle vente!

LUDVIG.

Vi dem snart indhente.

EN FEED KONE.

Jeg ønsked at vi var vel kommen hiem.
Her blier jo saa fuldt at man ei kommer frem.

ET UNGT MENNESKE.

Jeg har altid Længsel
Efter saadan en Trængsel.
Saa kommer man de kiere Piger saa nær,
De smukke især!
Rører ved deres Hænder,
Skuer i deres Øine, som tænder,
258 Indsuger med sit Blik
Elskovsdrik.
Søde Gudinde!
Du kommer før at svinde.
Hvilket Øie! Hvilken Arm!
Hvilken Vext! Hvilken Barm!
Jeg har altid Længsel
Efter saadan en Trængsel.

EN UNG PIGE.

Saae du den smukke Fyr som gik,
Med det brændende Blik?

EN ANDEN.

Det brændte paa dig.

DEN FØRSTE.

Du vil nok narre mig!

JØDERNE UNDER TRÆET.

Es war ein alter Mann,
Der nahm ein junges Weibchen,
Gar schön und zart von Leibchen.
Da ging das Wesen an.
Er lächelte, er schmeichelt's.
Er küsst' es und er streichelt's.
Allein das war sein Ziel -
Und das var doch nicht viel!

Er lebt ein ganzes Jahr
Mit seinem jungen Weibchen.
Das zarte, feine Leibchen
Blieb immer wie es war.
259 Wie ich gesagt: Er schmeichelt's,
Er küsst' es, und er streichelt's.
Allein - das war sein Ziel.
Und das war gar nicht viel.

Einmahl er sagte: Heut'
Muss ich dich flux verlassen.
Mein Kind, du muss nicht spassen
Mit fremde Männerleut.
Nicht deine Treu vergessen,
Verbothne Speis' nicht essen,
Sonst krieg ich armer Mann
Ein Stirn, mit Horner dran.

Das Weibchen sagte: Ei!
Eh' will ich treu dir bleiben,
Wenn solche Zeitvertreiben
Dir giebt ein solch Geweih.
Der Mann giesst Freudeträhnen.
Er ging. Da kam mit Sehnen
Ein junger Herr fürbas -
Und alles sie vergass.

Als nun der Alte kam
Gar spät und müd' zu Hause,
Zum lieben Abendschmause
Und hübsch sein Hut abnahm,
Rief sie: Wie kannst du lügen,
Und mich so arg betrügen?
Du böser, alter Mann!
Hast ja nicht Hörner an!

Folk, som har omringet Jøderne, opslaae en stor Skoggerlatter.

260

HARLEKIN

udenfor en Fielleboe, meget alvorlig og vigtig.

Mens Pøbelen hisset vildt sig fryder,
Over Smudsigheder og Næstens Lyder,
Indbyde vi her til Subskription,
For den af Publicum mere fine Portion.
Her finde vi en dannet Digter,
Som synger kun om Fornuft og Pligter.
En *Poppedreng* vel af Fødsel han er,
Men hans Talenter har svungen ham høit i Vær.

Mange Aars Flid har lært ham Smør
Heel snildt at forene med en Dør.
Hans store Plan, mens han hopper heneden,
Er den: *at forædle Menneskeheden!*
Mine Herrer og Damer, behage De?

DEN FINE PORTION.

Ja, det forstaaer sig, ham maa vi see.

De gaaer ind i Fiellehytten. En stor, grøn Poppegøje sidder paa en Forhøining.

HARLEKIN

bukker ærbødig for Poppe.

Opmærksom det samlede Folk nu tier,
For at høre paa Deres Poesier.
Begynd med det De gjorde forleden!

POPPE

rødmende.

Harlekin, du veed jeg er saa beskeden.

HARLEKIN.

Det veed jeg nok, jeg har stedse funden
Dem med Beskedenhed i Munden.
261 Dog veed jeg nok De læser gierne
De smukke Produkter af Deres Hierne.

Sagte:

De kan jo sige jeg bad Dem ad.
Gjør en Fortale! Bær Dem fornuftig ad.

POPPE

rømmende sig:

Giennemtrængt af den Overbevisning
At man med Folks moralske Bespisning
Maa være meget samvittighedsfuld,
Og ikke sælge dem Blye for Guld,
Skulde jeg ikke vovet at lade
For Lyset komme disse Blade,
Hvis ikke Yenner, hvis krittiske Dom
Jeg bryder mig grumme meget om,
Alle havde givet mig Mod
Og bedet mig dog at være saa god.
At jeg har anvendt megen Flid
Og brugt en grumme Hoben Tid
Før et Ord slap ud af min Digterelv -
Er en Erklæring jeg skylder mig selv.
En Kleinsmed bruger sin Fiil med Forstand,
En Riimsmed er ligesaa klein som han.
Det er saa en Sag med Geniets Ild.
Den udbryder ofte alt for vild.
Jeg priser Betænksomhedens Vand.
Paa hvert et Vers har jeg hældet en Spand.
Thi vil jeg slutte med et Claudatur
Og Mottoet *nonum in annum prematur*,
I det jeg med et ærbødigt Sind
For Lyset bringer disse sexten Bind!

TUTTI

af fuld Hals:

De er en ung, beskeden Mand!
Vi bede Dem, syng alt hvad De kan.

HARLEKIN.

Lad Hymnen til *Middelmaadighed* tone.
Den skaffed Dem jo Deres Digterkrone.

POPPE
declamerer:

Du ædle Middelmaadighed!
Stig fra din høie Zone ned,
Til Een, som kalder dig med Smerte,
Af ganske - ganske - ganske Hierte.

Hvis Du vil høste Livets Frugt
Da gaae ad Middelveien smukt.
Den Sætning mig saa vel behager
At ei engang jeg Vers undtager.

Hvis galt, excentrisk Sværmerie
Skal kunne kaldes Poesie,
Da troer jeg vi bør efterstræbe
Den allermindste Gnist at dræbe.

Og uden just at prale stort
Saa troer jeg vi har alt det giort.
Paa senest Tid heel klogt vi skalter
Med vore gode Brandanstalter.

I let fornuftig Poesie
Bør aldrig spores Phantasie.
263 Hvad Dievlen rager Phantasien
Den mindste Smule Poesien?

I gamle Dage gik det an.
Den Tid i Mørke famled man;
Men nu i de oplyste Tider
Sligt Barberie man ikke lider.

Hvi skriver *nu* en sand Poet?
Af Iver for Humanitet,
For vor Moral at understøtte,
I Korthed: For at giøre *Nytte!*

Naar Folk vil gaae paa Svier i Kroe
Han drager dem til stille Roe;
Hvad ei de gidder hørt i Prosa
Det siger han dem snildt *sub rosa*.

Det nemlig: At det sømmer sig
For dem at være skikkelig.
At kun det er de Skikkelige
Som komme ind i Himmerige.

Hvor stort for en moralsk Poet
At tolke blid Humanitet;
Om sveden Grød og svegne Pligter -
Hvor skjønt, hvor saligt for en Digter!

Du ædle Middelmaadighed!
Jeg elsker Dig med stort Besked.
Din Deilighed giort haver mig til Træl
Og indtaget mig med Storm, det svær jeg paa min Siel.

EN TILSKUER.

Poppe hedder han, *Pope* burde han hedde.

EN ANDEN.

Efter saadan en Karl skal man længe lede.

EN KRITIKER

tager Poppe fortroelig under Armen og gaaer hen med ham i en Krog.

Med Forlov, min Herre! Det Digt gjør Dem Hæder.
Der stødte mig kun et Par enkelte Steder.
I første Vers kom *ganske* lidt
(efter min individuelle Mening) for tidt.

POPPE

troehjertig.

Det var for at faae de fire fornødne Fødder!

KRITIKER.

Man maa ofte knække haarde Nødder.
Men en Mand, der spiller saa færdigt paa Lire,
Kan det aldrig genere at gaae paa Fire.
Saa var der ogsaa et andet Sted
I Digtet, en Smule længer ned,
Nemlig: *Det nemlig!* See det er værre!
Det er ikke poetisk nok min Herre!
Forresten ønsker jeg Dem til Lykke,
Thi Digtet er min Salighed et Mesterstykke.

POPPE.

Siden De bander saa høit derpaa
Saa troer jeg selv det maa være saa.
265 Jeg takker for Deres fine Anmærkning.
Man trænger ofte til Forstærkning.
Jeg bliver sandelig aldrig vred,
Naar man retter mig med Beskedenhed.
Tvertimod er det høist profitabelt for Aanden,
Naar Kritik og Genie gier hinanden Haanden.

De gier hinanden Hænder, og gaae.

HARLEKIN

kommer frem og siger til Tilskuerne:

Føler I Jer nu ikke anderledes stemt?
Er Smaahedsaanden ei reent forglemt?
En Rixort har I givet os, men
Fik I ikke Forædling nok for den?
Det er skjønt at høre to store Mænd tale,
Som de Tvende nylig, uden at prale.
Skilles nu ad foruden Kiv
Og anvender Jer Forædling i det praktiske Liv.

Folk gaaer.

PIGERNE INDE I SKOVEN.

I Skyggen vi vanke,
Blandt lysgrønne Straae.
Sanct Hans Urt vi sanke,
Hvor Blomsterne staae.
Pæne lille Urt
Staaer saa reent og puurt,
Staaer saa frisk og grøn,

Uformærkt i Løn.

Bag Kjøkkenets Række
Vi hensætte den,
Fra Træelistens Sprække
266 Den snoer sig da hen.
Hvis den fæster Rod
Blier vor Skiebne god.
Døer den paa sit Sted,
Ak da døde vi med.

Da ikke vi kommer,
Saa glade, saa froe,
Her følgende Sommer,
Naar Blomsterne groe.
Hist hvor Korset staaer.
Hist paa Kirkegaard,
Blege ligge vi.
Da er det forbi!

Sanct Hans Urt vi sanke,
Hvor Blomsterne staae,
Blandt Stammer saa ranke,
Blandt lysgrønne Straae.
Pene lille Urt
Staaer saa reent og puurt,
Staaer saa frisk og grøn,
Uformærkt i Løn.

MANDEN.

Nu skulde vi snart vel udpakke vor Mad.

LUDVIG.

Folk begynder endnu ikke at skilles ad.

KONEN
til Maria:

Alle Mandfolk betragte Dem med et Suk.

267

EN GALNING

som *gaaer forbi*:
Det kommer af det hun er saa smuk!

MARIA.

Hist sidder en gammel Mand, som er blind,
Med nedbøiet Hoved, med nedbøiet Sind.
Han synger saa rørende, lad os ei gaae.
Lad os blive lidt og høre derpaa.

DEN BLINDE.

Giver den gamle, blinde Mand lidt,
Som her under Egen sidder og synger.
Hans Røst er saa svag, hans Haar saa hvidt.
Kummer hans matte Hierte nedtynger.

Alt Gravens Taage sig tungt har lagt
Omkring hans døde, udslukte Blikke.
Han trylles ei meer ved Naturens Pragt
Han hører kun Fryd, han føler den ikke.

Han havde en Hustrue, saa from og blid,

Ak! ogsaa hende skulde han miste.
Han hørte hun ralled i Dødens Strid,
Men kunde ei see hendes Øie briste.

Fiolen var hans eneste Trøst,
Den havde en Ven ham i Døden givet.
Naar Mulmet han giennembrød, med sin Røst,
Da kaldtes han som tilbage i Livet.

Men ak! i Vinter, i yderste Nød,
Da ingen ændsed hans Sang og Klage,
268 Da solgte han sin Fiol for Brød.
Nu har han intet mere tilbage.

Snart trænger min Siel af det døde Leer,
Som, Hig en Snegl, den maa med sig slæbe.
Snart er jeg ingen til Byrde meer;
Snart tier min kolde, min hvide Læbe.

Skaffer mig min Fiol igien,
At jeg kan tolke min stumme Smerte.
Det var min eneste, sidste Ven.
Skaffer mig min Fiol igjen!
Ellers brister mit fulde Hierte.

MARIA

lader sin lille Pengepung synke i hans Hat.

LUDVIG.

Søde Pige!

MARIA.

Mod den gamle Mand er vi lykkelige!

EN HERRE.

See hvor Folk staaer hist om Teltet i Klynger.
Det er nogle unge Folk, som synger.
Deres Stemme har en ganske behagelig Klang.
Skal vi ogsaa lytte til deres Sang?

DET ØVRIGE SELSKAB.

Aa ja!

SANG FRA TELTET.

Da Oldtids gamle Guder døde
Af Alderdom,
269 Da for den friske Morgenrøde
Vor Middag kom,

Da høit Oplysningssol sig reiste,
Saa tit paakaldt,
Og da dens Straaler, mens den kneiste
Oplyste *alt*;

Og da dens stærke Ild afbrændte
Hver Blomst saa net,
At der, hvor man sit Øie vendte,
Stod et Skelet,

Da kom en lille Gud tilbage,
Medynksom, god,
Som lindred de Profanes Klage,
Med Drueblod.

Viinranken bredte ud sin Skygge,
Saa sval og mørk,
At selv man sad for Solen trygge
I hedest Ørk.

Ton høit vor Tak mod Himmelbuen,
Til ham, hvis Kraft
Har qvæget os saa huldt i Luen,
Med Druesaft.

I denne brogetskiønne Vrimmel,
Blandt Spøg og Tant,
Vi tænker os den gamle Himmel,
Ak! som forsvandt.

270

HERREN.

En ganske behagelig Melodie;
Men Ordene nymodens Sværmerie!

GLASPUSTEREN.

Glaspusterie!
Naturlig Magie!
Her kan I lære
Hvordan der af en Blære,
Flydende og blød
Kan blive en Flaske,
Som kan stikkes i Taske,
Med Viin saa rød.
Glaspusterie!
Naturlig Magie.

EN FULD MAND

trænger sig gennem Mængden.

Det maa jeg sku see!
Kan I bare Jer for at lee?
Jeg har nu drukket saa tit,
Gud være lovet!
Som der er Haar paa mit Hoved;
Og dog veed jeg ikke -
Den fordømte Hikke! -
Og dog veed jeg ikke
Hvordan Flasker de lave,
Som smage min Mave
Saa rart.
Det er klart!
Det maa jeg vide.
Gaaer lidt tilside.

Eftertænsom.

271 Det er dog underligt, naar man er fuld
Saa er man saa genegen til at falde omkuld.
Det kommer af Druesaften;
Og af Cen-tre-pedalkraften -
Og af det jeg har drukket for meget i Aften!

EN GAMMEL MAND

med en Perspektivkasse.
I kiere Venner! kommer hid.
Her kan I for en ringe Hvid
Faae mange smukke Ting at see,
Igiennem disse Huller tree.

En lille Verden underlig
I Kassen jeg har samlet mig.
Naar kun jeg trækker i en Snor
Bevæger jeg den hele Jord,
Og bringer Folk og Stæder frem
Og atter strax forjager dem.
I kiere Venner! kommer hid.
Det koster kun en ringe Hvid.
Man samler sig om Kassen.
Her seer I nu en Klippetop,
Hvoraf en Vandrer stiger op.
Paa Klippen staaer en rød Ruin,
Paa Porten skrevet staaer Latin,
Langt borte, Skrivten er kun fin.
Det er en gammel Ridderborg.
Saa taus den synker hen i Sorg
Og skuer underlig og blid
Tilbage i den svundne Tid,
Da Riddere med Brynier blaae
Og skønne Møer den om sig saae.
Et Hul i Taarnet hist I seer.
272 Nu er der intet Vindve meer.
Der sad engang en Pige blid,
I Aftenrødens dunkle Tid,
Og stirred taus ad Veien hen,
Og vented længselfuld sin Ven.
Ak Tiden kommer, Tiden gaaer.
En Kirke i det Pierne staaer.
Ved Altret er en Marmelsteen,
Den ruger paa de Elsktes Been.
Seer kun hvor langsomt, sørgelig,
Den trætte Vandrer nærmer sig,
Mens Solen bag den røde Muur
Gaaer ned i hellige Natur.

Skiffer om.

Her seer I tvende Hære staae.
Med Kiempekraft de begge slaae.
I seer ei Røg, der blier ei skudt.
Den Tid var endnu intet Krudt.
Da gieldte det i Herrefærd
At trænge giennem Spyd og Sværd.
De synge høien Heltesang
Og vil hinandens Undergang.
Naturen bliver ofte harm
Og dræber sig med egen Arm.
Da velter Bierget Flamme op,
Da skielver Jordens Kiempekrop,
Da lyner det i høie Blaae
Og Dybets Bølger vældigt slaae,
Da spænde Mandens Muskler sig
Og fordre Vaabenbrag og Krig.
Saa vexler det til sidste Led
Imellem Had og Kierlighed.

Skifter om.

273 Lidt mørkt og sort det falder her.
Vi meer ei over Jorden er.
Vi stige ned i dunkle Field,
Omsuust af kolde Kildevæld.
Seer I hvor rigt det røde Guld
Sig slynger bag det kolde Muld,
I haarde Steen? Som modne Halm
De meie bort det rige Malm.
Men seer I hist en Skye saa hvid,

Som langsom, stolt sig vælter hid?
Den favner Biergets store Aand,
Som bringer Døden i sin Haand.
Hvis ikke ned de kasted sig,
Da dræbte han dem sikkerlig,
Thi han er i sin Hu saa vred,
Fordi de bryde hans Rolighed,
Fordi de rane bort hans Skat
Og lyser op hans mørke Nat.
Han hedder *Kobolt* og er hvid
Og er bekiendt fra gammel Tid.

Skiffer om.

Tilbage vi i Tiden gaaer,
Om I saa synes nogle hundrede Aar.
Her seer I nu et gothisk Kammer,
Det svage Lys i Natten flammer;
Ved Bordet sidder en geistlig Mand,
Med Haand under Kinden grubler han.
Pergamenter af Alder graae,
Gamle Skiolde med Skrivter paa,
Træebark med halvudslukte Ciffer,
Stene med Runer og Hieroglypher,
Ting af mere Værd end I troer,
Ligger rundt omkring paa det store Bord.
274 Han stirrer ud i den vide Natur,
Giennem Vindvet, paa den tykke Muur.
Naar man sidder i mørke Midnatstund
Og stirrer ud i den dunkle Lund
Og Maanen med sine blege Miner
Kneiser over de gamle Ruiner,
Da bliver man saa underlig,
Det *Svundne* og det *Kommende* hæver sig,
Det *Nærværende* ubemærket dør,
I Ubetydelighedens Slør.
Han skuer dybt i Naturens Høie,
Den ædle Mand, med sit skarpe Øie,
Og stirrer til den straalende Top,
Hvorfra vi er siunken og atter skal op.
Saa griber han Pennen i sin Haand,
For at indgyde Nutid Oldtids Aand.
De adspredte Sange han forvandler
Til et gothisk Epos, som lever og handler.
Tak være den gamle *Canonicus!*
Han hedder Saxo *Grammaticus*.

Skifter om.

En aaben Mark her for Jer staaer.
Et Vindpust over Sæden gaaer.
Det er saa tyst. Slet ingen Støi!
See midt paa Marken staaer en Høi.
Paa Høien staaer en Runesteen,
Derunder hvile gamle Been.
Den Høi staaer der fra Arilds Tid,
Nu pløies den med megen Flid
Tilgrunde, af sin Eiermand,
At den kan blive Agerland.
Alt ofte har han prøvet paa
De store Stene bort at faae,
275 Fordi de fyldte op hans Jord,
Men denne var ham altfor stor.
See! Maanen giennem Skyens Rift
Nedstirrer paa den gamle Skrift.
Imens den Døde vandred her
Den stirred i hans Taareskier.

Thi Maanen er en gammel Mand,
En Trolde, som ei begribes kan.
Han smiler lige huld og blid,
I høitidsfulde Midnatstid,
Til Elskovs helligsagte Fied
Og til det skumle Rettersted.
See! hvor paa Runerne han seer,
I det han iler bort og leer.
De sielne Tegn han vist forstaaer,
Hvis Mening svandt med svundne Aar;
Og hvis han tale var istand
Fortalte os den gamle Mand
Vist mange underlige Ting,
Som der er skeet paa Jordens Ring.
Men da nu kun hans matte Blik
Kan tolke hvad han skue fik,
Saa vækker han, vemodig, blid,
Blot *Anelser om* dunkle Tid.

Alle stirre henrykte paa Maleriet. Den Gamle lader Laaget synke. Valdhornene blæse under Egetræet, ved Gyngen.

GYNGESANG.

Op og ned!
Ned og op!
Ved Blomsterbed!
Over Egens Top!
276 Under Spil og Klang
Vore Stole gaae,
Med Timernes Gang,
Hinanden bagefter,
Af alle Kræfter,
Uden at naae.

Op og ned!
Ned og op!
Ved Blomsterbed!
Over Egens Top!

Som lynsnar Piil
Fald ned, min Krands!
Med behændig lil,
Paa den Lok, som sig slynger
Om Pigen, som gynger
I Cirkeldands.

Op og ned!
Ned og op!
Ved Blomsterbed!
Over Egens Top!

Lyd, kielne Luth!
Nu hæver hun sig.
Den søde Glut!
Hendes funklende Øie,
Som en Stjerne i det Høie,
Skuer ned paa mig.

Op og ned!
Ned og op!
Ved Blomsterbed!
Over Egens Top!
277 Jeg kysser dig, Luft!
Her aanded hendes Mund
Blomsterduft,
For en liden Stund.

Livsalige Sted!
Men Klokken ringer!
Ak! ud hun springer.
Jeg springer med.

Ei længer ned!
Ei længer op!
Jeg følger dit Fied,
Dit svævende Fied,
Du Rosenknop!

IDYL.

Her under Egenes Lye, hvor Vinden vifter saa kiøligt,
Ville vi sætte os ned om det simple, landlige Træbord,
Som af to Pæle bestaaer og tvende høvlede Bræder,
Meget behændigt af Snedkren med Fiirtomme-Søm sammenføiet,
Paa den rolige Bænk, som ogsaa bestaaer af to Pæle,
Men kun et eeneste Bræt, et Bræt altsaa mindre end Bordet.
Mikkel! du herlige Kudsk, som styrer de vælige Heste,
Gier dem med Pidsken et Rap, og siger: Hyp! Hyp! Vil I løbe!
Derimod klappende dem saa broderligt, naar de har udtient,
278 Mens den kleiede Skofte du stikker i fraadende Munde,
Mikkel! stieg op paa Hiulet, det rullende, hæv dig paa Vognen.
Tag os en Skinke, vor Lax, vort Senop, vort Brød og vort Saltkar.
Glem ei vor Kalvesteeg, du! og vor Søsterkage, bestøvet
Med det hvideste Sukker, der kiøbtes hos Rafinadeuren,
Af Cathrina, den troe, den huslige Pige, som tiente
Før hos en Skrædder, men nu til sidste Skiftetid skifted,
Og af os blev modtaget formedelst sit herlige Skudsmaal.
Saadan taledu du, ærværdige Husfader Morten!
Trak saa dit Vær, og tog af Lommen en Rixdalerseddel,
Hvorpaa med yndige Træk stod meget zirligen skrevet:
Naar forlanges betaler den hafniensiske Banqve
Een Rixdaler, skriver en Rixdaler mod denne Seddel;
Midlertid validerer Sedlen, mens den existerer,
Uden videre Paategning eller Endossementer,
For ovenmeldte Rixdaler, Valuta i Banqven annammet.
Sagde saa: Mikkel! gaa hen og byt den i klingende Mynter.
Her kan ei gøres et Skridt, naar ikke man griber i Lommen.
Og den ærlige Mikkel tog Sedlen i barkhaarde Næve,
Saae hvad i Randen der stod om Ære og Liv og Formue,
279 Gyste i det han gik bort, og tænkte: Vor Herre bevarer!
Midlertid den geskiæftige Hustrue dækkede Bordet.
Skienkte sin Husbond en Dram, i den lille sølverne Tumling,
Som af sin Møster hun fik til Brudegave om Morgnen,
For i dens Dyb at drukne de ægteskablige Sorger.
Derpaa spiste de alt hvad de kunde (o troe mig Fremtid!)
Brugte saa Lommetørklædet for ikke at smudske Salveten -
Drak saa atter igien, og spiste saa atter og drak saa,
Mens den eenøiede Spillemand gned paa Fiolen som havde
Ikkun af Strenge tree, thi de andre var sprungne for Manden.
Men de agted det ei, thi det ufordærvede Hierte
Bryder sig ei om en Streng, seer ikke paa saadanne Smaating!

MELLEM TRÆERNE VED BOMMEN.

EN UNG FYR
til en anden.

Der har De jo faaet en prægtig Hest.

DEN ANDEN.

Rid med til Bellevue og vær min Giest.

FØRSTE.

Ih ja gu vel! Tak den som byder.
Slige Tilbud jeg aldrig forskyder.

280

EN KUDSK
til en anden:

Lad mig først komme frem. Holdt lidt! stop!

EN HERRE
til en smuk Pige:

Maa jeg hielpe Frøkenen op?

PIGEN.

Jeg takker for Deres Artighed.

MODEREN
i Vognen.

Du skal altid hielpes op og ned.
Kan du ikke hielpe dig selv, min Pige?

MAND.

Naa kiere Kone, hvad vil det sige?

FOLK
til hinanden.

Adieu, adieu! Denne Dag var smuk.

FIELLEBOEMANDEN
til sin Dreng.

Sluk Lysene ud og Døren luk!

Den vilde Støi nu lyder ikke længer.
Den store Sværm fremtrænger ei i Støvet.
Ei længer under Løvet Kredsen sidder.
Kun sagte Fugleqvadder sine Toner
281 Saa sødt i Skovens Kroner sammensmelter.
Den tunge Bølge velter sig mod Sandet,
Mens Purpurskier i Vandet venligt glimter
Og medens Lyset skimter hist i Hytten.
I Skovens Dybde Skytten og hans Hunde
Gaaer giennem dunkle Lunde; Maanen titter
Bag Egers Stammegitter i sin Lue.
Ad blege Himmelbue Kragen svæver
Og Harpelyd sig dybt i Lunden hæver.

LUDVIG.

Mat og ene, bleg og ene
Sidder jeg blandt Skovens Kroner.
Ene, paa de kolde Stene,
Toner Harpen Veemodstoner.

Dykses ikke hen i Slummer,
Kielne Sangersker, som rørte
Nys den blege Mand, hvis Kummer
Dulmed da han Eder hørte.

Kunde disse dunkle Lunde
Lettere mit Hierte hæve,
O da skulde Harpen bæve
Glædeslyd som Eders Munde.

Men det bløder og forsøder
I sin Smerte sødt sin Smerte,
Møder Anelser og føder
Svage Haab, det arme Hierte!

282 Hvad er Nattens Stiernehimmel,
Naar ei Elskovs skønne Stierne
Blinker venligt i det Pierne,
Fra den lyse Stiernevrimmel?

Hvad er Livet, naar ei Livet
Lifligt hen i Elskov rinder?
Hvad er Livet, naar ei Livet
Sødt i Favnetag forsvinder?

Aftenvind! i Aftenrøden,
Du, som Nattens Taushed bryder,
For mit Øre tungt du lyder,
Som det sidste Suk i Døden.

MARIA
kommer.

Skyggerne voxer i Lunden,
Den lyse Dag er forsvunden;
Mildt skyller de mørke Vover.
Naturen blideligt sover.

Mens Pigen hurtig heniler,
Den bleggule Maane smiler;
Bag sorte Stammer, i Taage,
De lumske Røvere vaage.

Hvor underligt Espen skielver!
Som en Kirke sig Skoven hvælver!
Som en Kirke ved Midnatstide.
Hist svæve Dødnings hvide!

Hvi skielver ei frygtsomme Pige,
Mens Morderne lumske sig snige?
283 Hvi springer hun kiek og forvoven,
Gjennem sorteste Buske i Skoven?

Hun frygter ei for de Døde,
Hun gierne for Dolken vil bløde,
Naar hun i sin sidste Smerte
Kan synke til Ludvigs Hierte.

Hun synker til hans Bryst.

HYMNE.

Tryllende Harmonie!
I midnatsdunkle Jord.
Salige Sympathie!
Hellige Poesie!
Uden Ord.
Samsmeltning af Lund og Søe

Og Stierne og omslynget Yngling og Møe.
Favn mod Favn
Tolker hele Naturen Kierligheds Navn.

EN GAMMEL EEG.

Her har jeg staaet i hundrede Aar;
Om Vintren med Snee paa mit Bryst;
Mellem Blomster i grønne Vaar,
Mellem egne Løv i den brune Høst.
Min stolte Top har jeg r eis t
Og kneist
Ud over den vide Natur,
Som omslynger Træernes tætte Muur.
Da blev jeg saa mod.
Jeg kunde ei flytte min Fod.
Stille maatte jeg staae
Og vilde saa gjerne, gjerne gaae.
284 Engang de fældte min Broder her,
Som hæved sig rank over Stubben der!
Han er lykkelig!
Som en Planke i Skibet tumler han sig,
Som en Slange han sig giennem Bølgerne snoer
Om den hele Jord.
Jeg staaer hvor jeg blev fød,
Til min Død!
Før var jeg for stolt til at klage,
Man bliver blød paa de gamle Dage.
Derfor suser
Nu Vemod i mit Løv, naar Stormen bruser,
Denne Nat er sød!
Toner lød
Ved min gamle Fod;
Og paa min Rod
Sidder Elskende to
I kierlig Roe.
Saadan en Vaar
Har jeg ikke oplevet i hundrede Aar!

SANCT HANS-ORMEN
under Egen.

Du er hundrede Aar!
Jeg kun en Dag.
Dit Liv er langsomt,
Koldt, stærkt.
Mit er hurtigt,
Brændende, begejstret!
Lutter Glød,
Levende, bevægelig Glød!
Et Øieblik mellem Fødsel og Død.
Jeg bytter ikke med dig!

285

DØDEN

stiger over den fierne Kirkemuur og gaaer forbi Skoven, giennem Marken, til en Bondebye, med sin Lee paa Nakken, i det han synger:

Een, to, tree!
I ranglende Dands!
I danglende Dands!
Med skimtende Lee,
I Maaneglands!

Een, to, tree!
Med ringlende Been,

Med dinglende Been!
Jeg har hvæstet min Lee,
Paa Gravens Steen.

Een, to, tree!
Fra den sorte Grav!
Med blinkende Lee
Maa jeg meie dem af,
Mens Maanen leer.
Jeg kommer tilpas!
Du rinder ei meer,
Mit Timeglas!

Afsted, afsted,
Med hurtige Fied,
I Taage mellem Snoge,
Over Engen hen,
Mellem Lygtemænd.

Een, to, tree!
I ranglende Dands!
286 I danglende Dands!
Med skimtende Lee,
I Maaneglands!

SANCT KIRSTEN

gaaer uformærkt forbi de Elskende, hen igiennem Skoven, til sin Kilde. Hun stirrer en tidlang i det klare Væld. Detpaa raaber hun:

Ellepige! Ellepige!

ELLEPIGEN

stiger op af Vældet.

Hvad har du at sige?

SANCT KIRSTEN.

Tag vare, tag vare
Paa Bølgerne klare,
At ingen fordunkle
De Perler som finkle,
At aldrig de nøle
I bælmørke Gange,
At de fremspringe kiøle,
Milde og mange!

ELLEPIGEN.

Jeg skal dem bevare;
Men du maa dem klare!

SANCT KIRSTEN

læser sit Paternoster, lader en Taare falde i Vældet og forsvinder.

287

BØLGERNE.

Dobbelt lyst vi nu rinde.
Farvel, vor Veninde!

Klokken slaaer tolv.

LUDVIG.

Hist i Taarnet alt Klokken slaaer.
Stiernen blinker!
Elskte Maria! du fra mig gaaer.

Himlen vinker!

MARIA.

Underligt bange mit Hierte slaaer.
Stiernen blinker!
O hvad dog Kierlighed formaaer!
Himlen vinker.

LUDVIG.

Deiligt bølger dit lange Haar.
Stiernen blinker!
Til Himlen dit klare Øie du slaaer.
Himlen vinker.

MARIA.

Pleieforældre med sølvgraae Haar -
Stiernen blinker!
I ledende nu i Skoven gaaer.
Skiebnen vinker.

LUDVIG.

Jeg forbittret dine Ungdoms Aar!
Stiernen blinker.
Gid jeg laae paa den sorte Baar.
Himlen vinker.

288

MARIA.

Hisset tælle vi ingen Aar,
Hvor Stiernen blinker.
Hist vi evig paa Roser gaaer,
Naar Himlen vinker!

De vil skilles ad.

KIERLIGHEDS GENIE

triner pludselig ud af Buskene med en Glorie om sit Hoved.

Hvor Bølgen ruller hvidslende, fortrolig,
Ved Stranden hist, hvor Svanen hvid sig dukker,
Der staaer i høie Siv, ukiendt og rolig,
En lille Baad, som Sølvbølgen vugger.
Den bringer Eder til en fiernet Bolig,
Hvis Eier kun af hellig Længsel sukker.
Jeg saae fra Himlen Eders Taare rinde
Og ilte hid paa Nattens Blomstervinde.

Den Gamle Eders Hierter skal forbinde
Og dele froe med jer sin lille Hytte.
En Mark, en Have dyrket I skal finde,
Som for al jordisk Trang vil huldt beskytte.
I Elskovs Fryd skal Eders Dage svinde.
Med ingen her paa Jorden vil I bytte.
Lad Eders Frænder angre, lad dem græde,
De dræbte længe nok den søde Glæde.

See Natten vinker! Aldrig skal I savne
Mit Venskab, jeg usynlig Eder følger.
Uskyldig Kierlighed, til fierne Havne,
Beskyttende skal mildne Havets Bølger.
Glem fordums Kummer ved hinandens Favne,
Den er forbi, ei længer den forfølger.

289 Fat Mod Maria! Jeg har dræbt din Smerte.
Du vinkte mig fra Himlen med dit Hierte.

Hun forsvinder. De Elskende følge hendes Vink.

EN JÆGER

kommer gaaende giennem Skoven med sin Hund.

Det er mig kiert de støier ei meer.
Den brogede Sværm ei gierne jeg seer.
Det gjør mig ondt for min gode Skov
At til det Væsen de skal have Lov.
Jeg vanker helst mellem tause Stammer;
Sigter og skyder og Hiorten rammer.
Jeg gider kun levet med mig selv.
Naar i Natten suser den kolde Elv
Sætter jeg mig ved Træets Rod,
Med min Trofast liggende ved min Fod,
Og stirrer hen i den blege Stierne,
Som glimter saa underligt i det Fierne.
Og naar da ligesom den luer i mit Bryst,
Saa faaer jeg til at blæse Lyst,
Saa griber jeg om den krumme Luur
Og blæser ud i den vilde Natur!
Og naar da Skraldet runger over Jord og Hav
Tænker jeg paa min Død og min Grav.
Her sad nylig forelskede To.
Jeg lider ei Kierligheds kielne Roe.
Den hele Natur er *min* Elskerinde.
Gid jeg som de hvinende Vinde
Kunde styrte høit fra Skyerne ned
Og favne *alf!* Det var Kierlighed!

Blæser i sit Horn og gaaer bort.

290

SLUTNINGS-CHOR.

I Maaneskin titter
Vi Fugle saa smaae,
Bag Grenenes Gitter
Til hinanden og slaae.
Gudskelov vi er ene,
Paa vore smaa Grene.
Naar kun vi har Roe
Til at hoppe frit,
O da er vi saa froe!
Saa froe! saa froe!
Qvirilit! Qvirilit!